

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝΗΣ

Το αστυνόμιο στάθηκε μπρός στην καγκελόπορτα της χαριτωμένης έξοχικής Βίλλας και διέλεπτος. Άργα πάρηκε κάτω βιαστικός και σβήτος, μάνυπομονώντας νά πάν νά σφίξῃ τη γυναίκα του στην άγκαλιά του. Κάθηκε βρούν, τέτοια ώρα, γυνώδης από το Παρίσι, τοπαιμόνος από τη δουλειά, άλλα με τη γλυκιά βιβλιότητα πάντας διά την έκουφυζαν οι περιποιήσεις της άγαπημένης του Σιμόνης. "Εξη χρόνια τώρα, ηταν πανεργεμένος μαζί της - έξη χρόνια θευρεμένης ευτυχίας είχε περάσει μαζί με τη χαριτωμένη συντρόφουσα της ζωῆς του.

Τη στιγμή μετά την άρρωστη, η Σιμόνη, πού είχε άκουσει το άλλεσσον του αστονικήν, φάνηκε νά κατεβαίνη από τη βρεάντα, τρέχοντας με αύτη νά υπόδεχται τον δάντρο της. Φυλήθηκαν με λαζαράτα πατι τούβλησαν, με γλυκιάσιμόν την πρατεύσασα.

"Έγεις νά μού πηγες κανένα νεώτερο από το Παρίσι; φάτησε σε λίγο ή Σιμόνη την δάντρα της;

- Ναι, μαλά πού μού έβαλαν ένα μηνός, της άποκριθηκε τότε διάλεπτος. Είδα κατά τόπο της Λαζαλάνς και τὸν παρακάλεσα πάρησε να γυναίκα του μού ναρδηθεί νά πάρησε με δόλια μαζί την Κυριακή. Είναι πολύ καθός πρέπει κύριος" ή πεπιθή τώρα τελευταία κάνουμε δουλειές μαζί, δικνία καλός...

- Τη γυναίκα του την γνωρίζεις;

- "Όχι, έρρε μονάχα, πότε παντεύητηκαν πριν από κάποιο σχόδιον ποιος πάσι είναι πολύ μοναστικό άντεργυνο. Δέν πιστεύω νά σε πειραΐσεις πού της προσκάλεσα πριν σε είδος ποιήσω;

- "Ά μπα! κάθες δάλλο! " Έλπιζε ων περάσουσα την Κυριακή μας πολύ ενχάριστα, άφοι, καθώς μού λέσ, ό φίλος σου είναι πολύ καθός πρέπει κύριος..."

- Νά μαίνες ήσυχη. Κέτεα μονάχο δικενή την μέρα νά δείξεις δηλ τη μαγειρή σου τέχνη, γιατί δηλ φίλος μου δηλ κλάνε είναι τρομερός φαγάς!...

- "Έννοια σου, θά δης είτε γελώνες τας ή Σιμόνη. ***

Πρόγραμμα, την Κυριακή, κατά τὸ μεσημέρι, τὸ αύγουστον, τῶν Λαζαλάνς σταματοῦσαν μπρος στὴ βίλλα την Αργά. Ο Λαζαλάνς ήταν ένας ψηλόσωμος, καλοντυμένος και καλοζωτισμένος λεβεντανόθρωπος. Η γυναίκα του παλι, ηταν πολύ συμπαθητική, πολύ εύγευστή στοὺς τρόπους, μα φαινότανε λιγάκι δειλού χαρακτήρος.

"Υστερό" από τὶς συστάσεις, οἱ οἰκοδοπόται πήραν τοὺς μουσαριθέους τους νά πάνε νά τοὺς δεῖσουν δη μεγάλο κήπο τους, πού ήταν διάληθεια πολύ περιποιημένος.

Κατόπιν ήρθε η σινιρά τοῦ γεννάτων. Ή κ. Αργά τὰ κατέβησεν τὸ ικανωπούση θημάσια τὰ λεπτά γονίτσα τοῦ θημαγή π. Λαζαλάνς. "Οταν ἀποφάγανε οι κύριοι, πήγανε στὸ σαλόνι για νά κανιστούσαν τονάρρο μὲ τὸν καφέ τους, και νά κουβεντιάσουν για τὶς δουλειές τους, οἱ δὲ κυρίες άνεβικαν στὸ πρῶτον πάτωμα. Η Σιμόνη ὥδηγησε τὸ Λαζαλάνς στὴν ιρεβίατοκάμαρά της και μόλις μπήκαν μέσα, η κλείσθησε ἀπότομα τὴν πόρτα πει το στὴ κατάληξη ἐπισκέπτρη τῆς :

- Γιατί, Μαγδαλήνη, κάννες σά νά μη με γνωρίζεις :

'Η Μαγδαλήνη Λαζαλάνς άνταρχειας και κοκκινής.

Σέργεις τι μού είχε συμβει, έξαιρούσθεν τη Σιμόνη, μὲ υφος τὸ δικοίο προσποθούση νά κάνη να φαίνεται ἀτάραχο. Είναι ἀδύνατο νά μήν μιάσις και στὸ ιστερικά μου, γιατί τὸ σκάνδαλο ὑπῆρξε τομοιερό.. "Εξάλλου ή σιωπή σου μού ἀποδεινύσεις ποὺς γνωρίζεις δῶλα τὰ καθέκαστα, περισσότερο ίσως απ' δὲλες τὶς διλλες συμμαθήσιμες μας, ἀπιθή μαζή είχαμε μαγαλειτερες φιλίες και σύσσεις δῶλα τὰ μυστικά μου. Πέ μου, λουπόν, σὲ παρακαλῶ, τὶ διεδόθη εἰς βάρος μου υπέρο" από τὴν άπαγωγή μου !

"Ω! Σιμόνη, ἀπήντησε τὸς δειλὸς η Μαγδαλήνη Λαζαλάνς, μη φανταστῆς πού διώγωντας τη Σιμόνη, μὲ υφος σ' ἀγαπούσθεν και σὲ θαυμάζα. "Άλλοτε, ή ἀπαγωγή σου δὲ μού ἐπρεξήνες έξαιρετική ἔντυπωση, γιατὶ τὴν περίμενα σχεδόν, ύστερο" ἀπό κενά πού μοι είχες ποι... "Ηέσα πολύ καλά δειλες τὶς δρωτικές σου περιπέτειες και δταν έψυγες μαζή με τὸν... με τὸν... δὲ θυμάριμοι πειά τ' οντανούσι του..."

- Αὐτό δὲν έχει καμμά σημασία, τὴ διέκοψε ἀπότομο ή Σιμόνη.

- "...Οταν λοιπὸν δημογες μὲ τὸν τελευταίο ἀπό τὸν φίλονς στοὺς όποιους έδινες ραντεβού, διώγωντας καινέναστηκα παθόλου. Τὸ περίμενα πάντοτε πάσι διά τονανες μια μέρα αύτο. "Ησουν τόσο φι-

λάρεσκη, τόσο περιφανη και ἀνεξάρτητη.

- "Άλλαξα πολύ τώρα, πίστεψε με...

- Πέ μου, άλλησια, τί ἀπέγινε ἀπό τότε; Έμεινες πολόν καιρό με κείνον.. τὸν τελευταίον.

- "Οχι, "Υστερός γνώρισε πολλούς μάλλον.. δις πού μιά μέρα, γνωρίστηκα και μὲ τὸν Φιλίππο Αργά, δημότης διτερού. Μά δέν έζειται τίποτας ἀπό τὸ παρελθόν μου. Είμαι τώρα πολύ εύχαριστημένη μαζή τους. Είναι καλός, λεπτός, περιποιητικός. Μ' ἄγαπας και τότε λατρεύω.. Μά, δὲν μού λέσ, διάλησα. Τί σκοπεύεις νά κάνεις τώρα;

- Τί θέλεις νά πης;

- Μήπος έχεις σκοπό νά πᾶς νά βρής τὸν μνημόνιο σου και νά τον γνωστοποιήσης διτερού, σὲ ήλικι 17 ἔτων, δημότης διτερού.

- "Σέρω κ' ένα.. Έχω φωβήσει τοὺς ἀνθρώπους..

- "Οχι, Σιμόνη, δὲν διά πολύ κανένα τίποτα, ψυχήριας τότε ή Μαγδαλήνη με γλυκιά και μελαγχολική φωνή. Σὲ τὸ δικόζομον μουριθήση γαλήνια και άσυνφαστη, δτας είναι σήμερα. Χαίρουμαι μάλιστα πού δὲν βλέπω εύχαρισμένη. Φαινόταν ειλικρινή.. Ήστόσο η Σιμόνη τὴν κύτειας με δυσπιστία.

- "Ἄ είναι, δέπι τέλον.. Δὲν κατεβαίνουμε τώρα κατάτο. Αργήσαμε πολύ. ***

Οι δύο γυναίκες δὲν μπήσανεν νά ειναρθεστήση πούς θὰ βράδιον. Ή Σιμόνη περιποιήσηκε δισ προδότης καλύτερι τὸν εύπικεπτης της, διτερού ή Λαζαλάνς, άρρω τὸ βράδιο. Μά κ' ή γυναίκα του είναι πολύ εύγευση, πολὺ χροιτωμένη.

- Νά, τού πάροχθηκε απόρετης ή Σιμόνη.

Τότε μονάχο διάλεπτος πρόσθετη τὴν απόροιηδης τῆς γυναίκας του.

- Τί έτεις, χρυσῆ μου; τὴν ωρήτης με διπούν διναφέρον.

Η Σιμόνη τὸν κοίταξε μιά στιγμή κατάστατα.

Φαινόταν σπὸν νά θήθειε νά τού πῆ κάτι, και διδίσταξε. Τέλος διμος, διλαβε τὴν ἀπόφασης σήκωσε τὸ παλαιό της:

- Καταλαβάνο, Φιλίππε, πότε καλύτερο πάντα νά σου φανερώσω δηλ τὴν άλλησια. Ε, λοιπόν, τὴ Μαγδαλήνη, τὴ γυναίκα του φίλου σου Λαζαλάνς, τὴν έξι-

- Πᾶς; δὲν δίλλεται στοτερό διγόμιν. Φλέρταρε μ' διπού έγγωνίδης.

- Θὰ σους έξηγησε για ποιούς λάγους έκανα πᾶς δὲν τὴν ήσερα. Άλλοτε, η Μαγδαλήνη κ' έγινε είμαστε συμμαθήτερες σ' ὅντα λύκειο. Εκείνη ήταν πολὺ φιλάρση, πολὺ περιθήση, με χαρακτήρα δινυπόταγοτο. Νάι, η συμμαθήσιμη αύτη γυναίκα, πού φαίνεται σήμερος τὸ διαβήλη, ήταν διλλεται στοτερό διγόμιν. Φλέρταρε μ' διπού έγγωνίδης. Τούς έδινεν φανερούσιν πίσω μὲ τὸν κήπο τὸν σχολείου, μπρος στὴν πόρτα του, σπὸν την παντού της, παντρέ. Τέλος, διφος ένα νέον νά τὴν άπαγγέλη. Μά ίντερος διπού λιγον καιρού, τὰ γαλάσσαναι και ἀπό τότε η Μαγδαλήνη γνώρισε πολλούς και διλαφρούς κυρίους.. Ήσπου μιά μέρα τη γνώρισε δηλ Λαζαλάνς, τὴν διεύθυντα τροπλά και τὴ στερανώτηκα χρωΐς νά έζει τίποτα απὸ τὸ παρελθόν της.. Ο Λαζαλάνς δὲν έζει τίποτα, δὲν οντοτερά τίποτα. Και σὲ παρακαλῶ για τὸν μνημόνιο του.

- Εννοεῖται, έννοιεται, άποκριθηκε διάλεπτος παραζαλημένος, γελάντως την θεωρία. "Α! τὸ διμοτηγή τὸ Λαζαλάνς! είπε θέτερος" έπειτα, διαστάσεις μερικές πούς δέν έζειται τίποτα;

- "Απολύτως τίποτα!"

- Αὐτό δὲν έχει καμμά σημασία, τὴ διέκοψε ἀπότομο η Σιμόνη.

- "...Οταν λοιπὸν δημογες μὲ τὸν τελευταίο ἀπό τὸν φίλονς στοὺς όποιους έδινες ραντεβού, διώγωντας καινέναστηκα παθόλου. Τὸ περίμενα πάντοτε πάσι διά τονανες μια μέρα αύτο. "Ησουν τόσο φι-

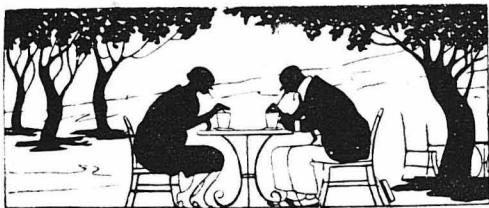

· Η Σιμόνη έγινε κτερινή σὰν θεάφι.

· Φαντάζεσαι λοιπόν, έτραύμασ,

πότε δηλ Λαζαλάνς τὰ έζει διλα, μά

κάννα τὸν δινήξερο, ἐπιδή μάγαπας τὴ γυναίκα του...

ΤΑ ΕΞΥΠΙΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο διηγέρος ένας αδιωτικός λωκοδύτος πρόδει την σύζυγό του:

— Τρέξ, γυναικά, νά φυλάξῃς δύλα τα πολύτιμα αντικείμενα σου σπινθή μας.

— Και γιατί;

— Γιατί διάλεψης, τὸν όποιον χθὲς κατέπιν τῆς ψευδασπίσεως μου εἰδότης θέλεις να μάς φτιάξειν άνθω, θὰ μάθη Ισαώς νά μάς φτιάξει φθῆ σήμερα, γιά νά μας ἐκφέρει τὴν εύνωμασσόν του!

***

— Νά σου πῶ, φίλες μου, ποτε δύνα θὰ ἀπιθυμοῦσα νά βρεθῶ έκει ἀπάντι στὸν πόλο. Φαντάζεσαι τι δύνα νά πολὺ μεταμένης γάρ νά φέρει.

— Και δικαίως τὸ πρόγραμμα είναι πολὺ εύχαριστον, ἀγαπητέ μου... Δέν συλλογίζεσαι τι καλά πού είναι νά μπορῆς έκει νά πής στὸν δανειστή σου: «Πέρασας, ἀγαπητέ μου, αὐτοὶ προτι-πρωτι, γιά νά σε πληρώσω!»

***

Ο διηγέρος πρόδει τὸν πελάτη του:

— Πάξ, βρέθε άδειοφέ, ἀπλά και καθαρό την υπόθεσιν σου. Είναι δική μου δουλειά νά τὴν μπερδέψω ἐπιτελεῖ.

***

— Πάξ; ἐπέφασσες στὸ χορδό;

— Χόρεψα, ίδωσα, ἵκουσα, διασκέδασα, στενοχωρήθηκα, ἴγρασα, μ' ἄγρασαν, ἥτασσα, μ' ἥτασσαν, ἐπάτησα, μ' ἐπάτησα, ἔφαγα, ἥπια, ἔξωθεψα, είδος ὀφειλέσαι, είδος ἀσπρομάλλοδες, είδος νεαρούν, δικούσαντος, είδος ἀνησυχίας, κρότασα, ἔημερθηκα, ἔψυχα, ἀρρώσησα, μετάνοιασα...

***

ΠΕΡΙΠΕΠΛΕΓΜΕΝΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ

ΑΝΑΚΑΤΩΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ !...

Ἐνας ἀνεψιός παντρέφεται τὴν ἀδελφήν τῆς μητέρας του, και ἔγινε διτεῖς τῆς γυναικαδέψης τοῦ πατέρα του, σύζυγος τῆς θείας του και γαμπρός τῶν γονέων του...

Ἡ γυναῖκα τὸν ἔγινε διτεῖς τοῦ σύζυγου τοῦ πατέρα της και τοῦ γαμπροῦ της: «Ο πατέρας τοῦ νεονύμφου, δ' ὁποῖος ἔγινε διτεῖς και γαμπρός του, ἔγινε ἀκόμη πεθερός τοῦ νεονύμφου, και ἡ ἀδελφή της πεθερός της.

Τὰ παιδά τὰ διπλά θὰ γεννηθοῦν ἀπ' αὐτὸν τὸ γάμο, θὰ ἔχουν γαγγά και θεία τὴν γυναικαδέψην τοῦ πατέρα τους, ἡ δύοις θὰ είναι διπλές ἀδελφῆς τῆς μητέρας τουν και μητέρας τοῦ πατέρα τους: «Η μητέρα τῶν παιδιῶν αὐτῶν θὰ είη συγχρόνως μεγάλη θεία τους, ἀφοῦ είναι ἡ θεία τοῦ συζύγου της, δ' ὁποῖος είναι ὁ ίδιος τοῦ γαμπροῦ της. Ο παππούς τῶν τέκνων αὐτῶν δ' ὁποῖος είναι σύζυγος τῆς θείας των, γαμβρός τῆς μητέρας των, και πατέρας, θὰ είναι διπλής θείος των και «αὐτὰ διπειροί τοῦ πάππου των. Μέ διλλούς λόγους δύοις αὐτοῖς μπροστεῖν νά βρισκονται σὲ μήγα... στο φρενοκομείο... καθὼς κι' ὁ ἀναγνώστης διν θελήση νά μεμβαθύνη στὸ συγγενικό αὐτὸν μπέρδεμα...»

φαντάζομαι πώς δ' μπορεῖς της τὰ ξέρεις δύλα και δύνα νέστε τίποτα διεισδύτη τῆς συνεχώρησης τὸ παρελθόν. Τῷ ἀξετίμησης τῇ γυναικείᾳ του ὁμοίως, ὃς οικοδέσποια και θὰ τὰ συνεχώρησης τὰ παραστρέπαμει τῆς νεότητος της... «Εξ διλλου, διποῖς λογικός ἀντρας θὰ βρισκόται στὴ θέση του τὸ ίδιο θὰ ξανθεί.

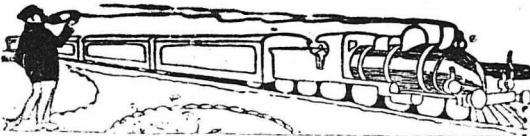
Και δισ μαλούσας, κύτασε τὴν γυναικά του κατάματα. «Έκείνη ήσαν ἐποιητή τὸ κλάψη. Καταλόβαινε πόδες δ' ἀντρας της μαλούσας γι' αὐτή τὴν ίδια, πώς ξέρεις τὸ παρελθόν της και τῆς τὸ συγχρόνους. Δὲν μπόρεσε νά κρατηθῇ, δημητριός πάνω του, τὸν ἀγκάλιασε και τοῦ φάνες:

— Σ' εὐχαριστεῖσθε, Φίλιππε. Κατάλοβες τὸ στρατήγημά μου, πόδες φέρματα απόδοση στὴ Μαγδαληνή δύο συνέβησαν σὲ μένα. «Ηξερες τὸ παρελθόν μου και μαδιν τὸ συνεχώρησης. Είσαι ἀντρας!.. Είσαι τόσο καλός! Τόσο εὐγενικός!... «Ω Φίλιππε, Θύλιππε σ' εὐχαριστοῦ!..

Ἐκείνος τὴν φίλησε στὰ δύο της δακρυσμένα μάτια και' δρυγίσε νά τῆς καΐδενθε τὰ μαλλιά, ψηφιζήσοντας:

— Ήσχασε, μικρούλα μου... μήνις κλαίεις... σ' εὔγαγκα, σὲ λατερέω!...

Φρειδ. Μπουτέ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

NINON

(Τοῦ Alfred de Musset)

Πούδες ξέρεις τὶ τὰ χείλη σου θὰ λέγαν τὰ δροσάτο
«Ἄν σου λεγα πώς σ' ἀγαπᾶς ξανθή γαλανούματά
Μᾶς φέρνεις θλιψί στην καρδιά δέροτας—τοξόφια.
Χωρὶς μάδης δάν' αὐτὸν και σύ νά υποφέρεις;
Κ' είνεις κακός τὸν διδύλεις ποτὲ νά μ' ἀγαπήσης
Δὲν ήσαι τρόπος πιον καλός για νά με τιμωρήσης.
«Ἄν μπορούσατα νά σου πα τὴν λύτη και τὸν πόνο
Πού σήμερα καρδιά μου διναφανής μονάχος ἐναντίον
Μὲ τὴν καρδιά σου τὴν τρελλή, πού τόσο με παιδίνων
Και δέλαις σάν τη μάγισσα ξετά πάντα νά μανεύνη.
Γιά νά με κάντη πλεύσεις γιά σὲ νά υποφέρων.
«Ίσως ξανθή μου, μοιλαγες καρμά ποράς· «Τὸ ξέφω·
«Όρωτας σου διν ουλεγα· πώς μάκιας σκάσι σου
Κι' ακόλουθα πάντοτε κρατού μέσοτε τὴν ψυχή μου
Τὴν κάθισις μου πού κανέμε, ξανθή μου,
Κ' η κάθισις λέεις σου νή γλυκειά στὸ νοτί ποδιών μαίνων.
Μὲ μια σου περιφρόνηση, πού ξέρεις δον δίνεις
Και πειδόμορφη στὰ μάτια μου ξανθή, σι φανερώνων.
Γιά νά μ' ἀνοίξεις τὴν πληγή βαθεύν και πειδό μεγάλη
«Ίσως και τότε πολύν τη νύκτα ἀγρυπνησμένα
Και τὴν ήμέρα κλαίοντας στη γη γονιτσισμένος.
Συντά π' διαν κάπιας πόδες γελάς μή μελίσσως ἀκόμω
Θά ημέρας γιά λούσιονδε τὸ ροδινό σου στάμα.
Από τὴν δυσπιστία σου και γιά νά με παιδεψης
Φοβάρης μάδης γλυκαγένες χωρὶς νά με πιστεύνης.
Μά δέ θα μάδης τίποις! Θά έλθω γά καθήσω
Συμά στὸ λαχνοφάρι σου γιά νά μιλά μαζίν σου
Νάκοντα τὴ φωνίσα σου, νά πίνω τὴ πνοή σου
Και ούτε με ποράπονο ποτὲ νά σ' ἔνοχλήσω,
Τότε αγελούντας τὰ χειλί σου τὸ ροδοτοποιούμενό
Δὲν θὰν τὸ μάτιο σου γλυκά λγύστερο γιά μένω.
Ματένων ἀγριας λαούσια σταν θὰ ἔργονται τὸ στερέων
Τρέχω σιμά σου μάλαφός καθάς τὸ ὄνειρό σου
Νάκοντα μάνικητη ψυχή τὸ κλειδοκόμβαλο σου
Πού δέ μαγεύουσας και τούς παλιούς ξανθή μου, δὲν ξεχωνάν
Πού σάν καλάμι μάλυγκες στὴν ἀγκαλιά μου ἐπάνω.
Τὴ νύχτα, διταν σκοτεινά σὲ κρύψεις ἀπό μπροστά μου.
Κλείνομα δόλομάνος ξανθή, στήν καμαρά μου.
«Ο νοῦντας αὐτόντων αἴλων ακατηνίστες ν' αὐτής.

«Οσες σ' αὐτόντων αἴλων ακατηνίστες ν' αὐτής.
Κ' ανοίγω μπρόδεις εἰς τοῦ θεού τὸ διγυρικό τὸ ματί.
Τὴν πονεύμην μου καρδιά πονόν με σε γημάτη.
Σὲ ἀγάπωτη με κρύψεις τοῦ έρωτα δό πόνος
Δὲν τὸν προδίδεις τίκοτε και τὸν γωρίζω μόνος.
Τὸ μωτικόν μή ή, θλιψί μου πού είν' ἀγαπημένο
Ωραίσθηκα νά σ' ἀγαπῶ πολὺν και τὸ πάπλωμα μένη
Μά εκ' ἀγάπη μου μπορεῖ γιαλίγοντα με κάνων
Τὰ βασανά μου νά ξενγά—σε βλέπω και με βάνων...
Ως τὸ τόσο δέ γεννητήκαν δηγώ νά εύτυχησται,
Στὸν κόρφο σου νά κοιμηθῶ, στὰ πόδια σου νά ζησω.
«Ἄχ, τούτο δέν ήμερόρεσε κανείς νά μαδιν τὸ κρύψη.
Τὰ βασανά μου τὰ λαλεῖ και τὴν καρδιάς μου ή θλίψη.
Και διωτας τὶ τὰ γέληση σου θὰ λέγων τὰ δροσάτα,
«Άν σούλαγε πώς σ' ἀγαπῶ, ξανθή γαλανούματά...

Μετάφ. Πελ. ΖΤ. Δημητρακοπόλου

Η ΘΗΛΥΠΡΕΠΕΙΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

«Ερρικος δ' Γ' δι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας φημιζότων γιά τὴν μαλακότητα του. Ο ήγειραν αὐτὸς κοιμέταιν φορώντας γλυκά μαλακά
θυματούμενά, γιά νά διατηρήσῃ τὴν λευκότητη τῶν χειρῶν του, τὰ
διποία πράγματα ώραιάστατα. Επίσης γιά τὸν ίδιο λόγο φορώντας στὸ πρόσωπό του μια προσωπίδα καμαρμένη ἀπὸ κάπιατα ελάνης ζήνη. Τόσο δέ ἐπρόσθετο στὸ ζητητικό του καλλωπισμό, διστα
διδύλεις μεράκιαν στὸ δύο τῶν δούκαντα στὸν ήπιον ή πλέον.